

»Tony Blair vil forlade embedet som en mand, der virkelig vækker lede. Men hør, han er i godt selskab. Margaret Thatcher var ligeså fysisk hadet hjemme, som hun var varmt respekteret i udlandet«

A.A. GILL, forfatter og skribent ved Vanity Fair. | International Herald Tribune.

**CITATET
OPINION**

Flere iværksættere til energi og miljø

■ MILJØ I

Mange har den opfattelse, at Danmark er globalt førende inden for energi- og miljøteknologi. Og da Energistyrelsen, Dansk Energi, Forsknings- og Innovationsstyrelsen og Energinet.dk netop har indkaldt ansøgninger til energiforskning for det kommende år på godt 300 mio. kroner, er der vel grund til at bekræfte os selv i vores førerposition.

Men forskning er ikke nok. Evnen til at bringe de nye teknologier fra laboratoriet og frem til succesrige virksomheder er katastrofal dårlig i Danmark. Selv om vi generelt er dygtige til innovation, viser flere undersøgelser, bl.a. fra Vækstfonden, at Danmark halter bagud, når det handler om at implementere nye energi- og miljøløsninger i markedet.

Faktisk er den danske energi- og miljøsektor så alvorligt bagud på innovation og evnen til at skabe forretning på den teknologiske udvikling, at vi formentlig taber kampen om at levere fremtidens teknologier. Energisektoren er stadig præget af en konservativ monopoltankegang med kunder, der er bundet til forsyningsselskaberne med kabler og rør. Det giver dårlige odds for nytænkning.

Men manglen på iværksætterkultur er endnu værre. Der mangler i stærkt bekymrende grad de personer, der tør tage springet og skabe nye virksomheder på teknologierne. Derfor ender det meste af vores forskning som rapporter på hylderne, for der mangler kompetence og lyst til at gå hele vejen. Det er nemmere at starte et nyt forskningsprojekt i stedet for.

Derfor slutes ringen med det faktum, at der

Af Søren Houmøller
Adm. direktør
1st Mile

bliver tilført alt for lidt kapital fra ventureinvestorer til den danske energi- og miljøsektor. For eksempel investerede man alene i Silicon Valley i 3. kvartal 2006 for hvad der svarer til to mia. venturekroner i energi og miljø, mens beløbet for Danmark kan anslås til 50 mio. kr. eller blot tre-fire pct. af Silicon Valley-niveauet. Andre tal viser, at de globale ventureinvesteringer i energiteknologi i 2006 var 8,6 mia. dollar. Den danske andel var ubetydelige 150 mio. kr. eller tre promille. Det er ikke meget at kalde sig foregangsland på.

Det er hamrende naivt at tro, at vi i Danmark kan fastholde den førerposition, som vi mener at have, når andre spænder så mange flere heste for forretningskabelsen. Måske har vi viden og forskning på højt niveau, men det er lige meget, hvis ikke vi evner at bringe den i anvendelse.

Hvad skal vi gøre? For det første skal vi have gang i iværksætteriet og for det andet skal vi have tilført kapital til de første, kritiske kommercielle tillob. Selskabet 1st Mile arbejder for tiden på at ompakke en række teknologier til business cases med interesse for investorer og på at rejse kapital til de tidligere investeringer i energi- og miljøteknologi. Der er nemlig sjældent noget galt med teknologierne, men i stedet med evnen til at skruer en forretning sammen på basis af dem.

Det gælder med andre ord om at skabe et deal flow, som investorerne kan finde nye investeringer blandt. Det vil give den nødvendige grobund for at skabe en underskov af lovende, nye løsninger til fremtidens energi- og miljøudfordringer, som danske virksomheder kan sælge på et globalt plan.

Klimapolitik uden smutveje

■ MILJØ II

At de menneskeskabte udslip af drivhusgasser (kuldioxid/CO₂, metan og visse gasser) bærer sin del af ansvaret for klimaændringerne er efterhånden almen og accepteret viden, selv om det har taget sin tid for nogle, f.eks. for præsident Bush, USA.

Men hvor stor en del af udslippene, som menneskene faktisk er ansvarlige for, det er til gengæld et spørgsmål uden et klart svar. Utvivlsomt er det imidlertid, at de største syndere er de »gamle« og de »nye« industrialiserede lande, mens ofrene i høj grad bliver mange udviklingslande. Det stiller særlige krav til vore »gamle« lande, så klimasagen i vor del af verden ikke mest bliver en miljø- og energipolitisk kulturdebat med forskellig signalpolitik og »feel good«-idéer. Der må følge handlinger efter.

Kyoto-protokollen fra 1997 med dens kvoter var en politisk øjenåbner, men ikke et svar på klimaudfordringen med protokollens udeladelse af mange vigtige og store lande og sektorer samt dens smutveje (»varm luft« og handelssystem).

Noget af det samme kan siges om EUs klima- og energipolitik med dens kvoter og CO₂-handelssystem, der bygger på Kyoto-konceptet. EUs nyeste

topmødevedtagelse ændrer ikke meget herved, selv om vedtagelsen har gode tillob til at opnå energibesparelser og anvendelse af vedvarende energi.

Hvis det globalt set skal batte, skal langt flere lande med i forpligtende aftaler, særligt de større og største uledere. Kun det giver baggrund for realistiske og prioriterede indsatser. Og vigtige sektorer som international fly- og skibstrafik samt landbrug og dyrehold skal også med på forpligtende grundlag. Og uden for mange smutveje og fiflerier med talangivelser.

Jeg tror på, at man i de kommende par år, f.eks. også ved klimatopmødet i København i 2009 kan opnå omfattende internationale aftaler, men nok kun aftaler med forbehold og relative forpligtelser. Længere rækker verdensviljen nok ikke, politisk set. Men udfordringerne består – også efterfølgende og med stigende alvor.

Som værdigrundlag kunne man også se tilbage på FN's Brundtland-rapport fra 1986, der for alvor satte begrebet »bæredygtig udvikling« på dagsordenen. Den pointerede, at ressourcebesparelser, teknologiuudvikling og miljøhensyn er vigtige – især af hensyn til livsgrundlaget for kommende generationer. Og sådan er det stadigvæk, klimadebat eller ej!

Af Peter Arnborg
Ekstern lektor
Københavns
Universitet